

Dimnikarji.

(Slika iz vasi.)

Tudi v hladni jeseni so večkrat še jasni in prijetni dnevi, ko gorko solnce izvabi deco, pa tudi stare ljudi, da se še povesele v prosti naravi, preden jih zapodi zimska burja za gorko pečko.

Na sredi Gorenje vasi je bilo takega solnčnega dne vse živo otrok. Zbrali so se pod košato lipo sredi vasi. Posedli so na klop pred Papeževo hišo in se smejali.

Majerčkov Janezek je zvrtil s peto jamico v mehko prst in brž je zbobnal Papeževega Francka, Vencljevega Naceta in Živčevega Jožka, da so šli fižolkat. Pa komaj trikrat so šli srečno, — vse tri pota je dobil Janezek. Ko pa je dobil tudi četrtič, so vsi trije soigralci skočili vanj in mu dokazovali, da je goljufal. Ej, to je bilo dokazov, jezice in priimkov. Deklice, ki so mirno sedele na klopi, so se smejale prepirajoči se četvorici in pomilovale Janezka, ki se je moral braniti proti trem močnejšim tovarišem. A prepir je bil vedno hujši, pogledi vedno srditejši in ostrejši; ta, oni je že stisnil pest, in bilo je pričakovati hude „fižolove“ vojske.

Kar naenkrat pa zakliče Jaklova Francka: „Joj, črni možje!“ in pokaže proti koncu vasi.

In res — prihajali so počasi trije možje. Črni so bili, srednji je nesel črno lestvico, druga dva črna ometala.

Vsa deca je ostrmela... Kaj tako čudnega še ni šlo menda čez Gorenjo vas.

„Parklji so! Bežimo k nam v hišo,“ je nasvetoval Papežev Francek, ki je bil najstarejši izmed vseh.

„Saj res, saj res,“ so vzkliknili otroci, in že je bežala deca v Papeževo hišo. Zaloputnili so vežna vrata in jih zaklenili, nato pa brž stekli v hišo k oknom, da vidijo čudne može.

Pa joj, prav pred Papeževo hišo so se možje ustavili! Eden, najmanjši, je prišel celo pod okno in je gledal v hišo, pretil s pestjo in se držal silno jezno. Druga dva sta pa ostala na cesti in se smejala, da so se jima svetili beli zobje. V velikem strahu je bila vaška deca. Par deklic bi bilo kmalu jokalo, par bojazljivcev pa se je skrilo pod postelje; Papežev Francek se je pa smejal, a vendar mu je bilo srce malo nemirno. Le to ga je tolažilo, da so vrata zaklenjena.

Pa so odšli črni možje dalje po vasi, in vsa dečad se je oddahnila. Potolažene so bile deklice, in tistih par junakov se je tudi splazilo izpod postelj. Malo sram jih je bilo; no, pa kar je, je.

Spet so šli otroci pod okno; a več jim ni bilo mar fižolkanje, in kruti prepir radi fižola je bil tudi popolnoma pozabljen. Pač pa so vsi ugibali, kdo bi bili ti čudni možje. A ugibalci se niso mogli zediniti.

„Parklji so,“ je trdil Papežev Francek, in brž se jih je poprijelo še par njegovega mnenja.

„Kaj bodo parklji!? Parklji hodijo o svetem Miklavžu, decembra meseca, ne pa zdaj, oktobra,“ ga je modro ovrgel Majerčkov Janezek.

„Kdo pa so, če niso parklji?“ ga je jezno pogledal Francek.

„Veste, kdo so?“ se oglasi Jaklova Francka.

„Kdo, kdo, kdo?“ so izpraševali vsi.

„Zamorci so, zamorci! Prav take sem videla naslikane — vsi so bili črni — v neki knjigi. Štacunarjeva Marica mi jih je pokazala.“

Papežev Francek in njegova stranka so se na to posmehovali, Majerčkovemu Janezku pa se je zdelo to mnenje sila modro in učeno in brž se ga je poprijel tudi on.

„Da, da, zamorci so, pa prav pravi zamorci so, če hočete vedeti! Tam od daleč so, še dlje kot je Kočevje ali Ljubljana. Tam so doma, tam za morjem, pa vsi so črni, ker je tam tako vroče. Tako so mi pripovedovali stari oče,“ je modroval Janezek, in brž je pristopilo še nekaj dečakov na njegovo stran. Spet se je vnelo prerekanje in dokazovanje, da tisti možje niso zamorci, ampak parklji in narobe. Kmalu bi bila izbruhnila huda bitka med vaško deco, da ni tedaj prišel čez vas priljubljeni vaški godec Tintarara.

„Kaj imate, otroci, da se prepirate?“ jih je vprašal godec.

„Stric, ali ste srečali tiste črne može? Kajneda so zamorci?“ ga je hitro povprašal Majerčkov Janezek.

„Kajneda niso zamorci, stric, ampak parklji,“ je brž posegel vmes tudi Papežev Francek.

„Hm, srečal sem jih, srečal! No, kdo so, kaj bi rekli; ali zamorci, ali parklji?“ se je smehljajal stric Tintarara.

„Zamorci, zamorci,“ je vpila Janezkova stranka.

„Ni res, parklji so,“ spet Francek in njegovi pristaši.

Stric pa se je posmehljajal izpod košatih brk:

„He, he, niso zamorci ne“ —

„Vidite, vidite, da niso zamorci,“ je zaklical Francek zmagoslavno.

„Pa tudi parklji niso,“ — je rekel stric.

„No, vidiš, parklji tudi niso,“ je brž povzel Janezek; Francek pa se je držal, kakor bi ga bil kdo udaril.

„Ne parklji, ne zamorci, ampak dimnikarji so,“ je nadaljeval stric.

„Kaj je to dimnikalji,“ je vprašal Korenov Tonček, pet let star možakar, ki ni mogel izgovarjati črke r. „To so taki, ki dimnike zidajo, ne?“

Vsi otroci so se mu zasmejali. Tonček je zardel do ušes in do nohtov na roki.

„Ejâ, to so ljudje, ki dimnike ometajo. Zato so vsi črni od saj! No, sedaj veste, norčki moji, kdo so bili tisti črni možje. — Le pridni bodite,“ je še rekel stric Tintarara in odšel čez vas.

Deca pa je spet posedla po klopi, se smejala in ugibala — kdove kaj še vse . . .

Bogumil Gorenjko.

